

sionen af den opfattelse, at en opgaveoverførsel kunne overvejes.

Kommissionen finder således, at en række praktiske tilsynsopgaver efter miljøbeskyttelsesloven rent faktisk kunne udføres af amtskommunerne. Det drejer sig navnlig om recipienttilsynet og tilsynet med kommunale spildevandsanlæg og særligt forurenende virksomheder, f.eks. forbrændingsanlæg og lossepladser. Det politiske ansvar for disse opgavens løsning samt kompetencen til at træffe afgørelser efter loven bør imidlertid forblive i hovedstadsrådet.

Herudover kunne det overvejes at overlade de praktiske plejeopgaver på naturfredningsområdet til amtskommunerne:

3.2.2.2. Opgaveoverførsel til kommunerne.

I forbindelse med overvejelserne om en overførsel til *kommunerne* af de administrative opgaver påpeger kommissionen, at hovedstadsrådet udøver kompetencer, som i det øvrige land er tillagt amtsrådene. Overvejelserne om at overføre visse af hovedstadsrådets opgaver til områdets kommuner kan derfor ikke løsrives fra overvejelserne om at overføre den tilsvarende kompetence fra amtsrådene til kommunerne i det øvrige land. Udgangspunktet for overvejelserne må være, at kommunerne skal varetage de samme opgaver i hele landet.

Decentraliseringshensynet mener kommissionens flertal dog har særlig vægt i hovedstadsområdet, *fordi* hovedstadsrådet formentlig i vidt omfang opleves som et »fjernere« organ end amtsrådene i det øvrige land, *fordi* rådet er indirekte valgt, og *fordi* hovedstadsrådets lokalkendskab ikke er så dybt som amtsrådenes uden for hovedstadsområdet.

En lang række af de administrative opgaver, som hovedstadsrådet varetager, har nær sammenhæng med opgaver, som er henlagt til kommunerne, især byggesagsadministration og lokalplanlægning. Når de er blevet lagt til hovedstadsrådet/amtsrådene, er det fordi disse har bedre mulighed for at varetage en specialiseret og teknisk kompliceret administration, men også for at sikre de interesser, som den overordnede planlægning skal varetage.

Kommissionen mener imidlertid, at der – efterhånden som der tilvejebringes et nærmere plangrundlag med retningslinier for arealanvendelse i det åbne land – vil kunne tilvejebringes et sådant administrationsgrundlag for kommunerne, at det bør overvejes at overdrage de pågældende administrative opgaver til kommunerne.

I flere af de sektorlove, som administreres af hovedstadsrådet, er det allerede forudsat, at enkelt-sagsadministrationen skal overgå til kommunerne, når der foreligger det fornødne administrationsgrundlag i form af godkendte planer.

Særligt med hensyn til *by- og landzonenloven* er det kommissionens opfattelse, at i hvert fald en væsentlig del af opgaverne på zonenovsområdet ikke har en sådan regional betydning, at de bør varetages af hovedstadsrådet/amtsrådene, og at de mere hensigtsmæssigt kan løses af kommunerne. Kommissionen foreslår på denne baggrund, at zonenovskompetencen (kompetencen til at meddele tilladelse til bebyggelse m.v. i landzone) vedrørende landsbyerne overføres til kommunerne.

Kommissionens flertal finder imidlertid samtidig, at der også vedrørende det åbne land efter den hidtidige ordning er sager efter *by- og landzonenloven*, som efter deres karakter ikke nødvendigvis gør en behandling i hovedstadsrådet/amtsrådene. En del af dette behov for en begrænsning af hovedstadsrådets/amtsrådenes behandling af zonenovssager uden regional betydning vil efter kommissionens opfattelse kunne tilgodeses som led i miljøministeriets igangværende overvejelser om forenkling af den lovgivning, der regulerer fast ejendom. Kommissionen påpeger dog samtidig, at en yderligere decentralisering af zonenovskompetencen som et led i en realisering af den tidligere tilkendegivne almindelige målsætning på længere sigt om en fuldstændig overførelse af zonenovskompetencen til kommunerne vil kunne opnås ved miljøministerens benyttelse af den hidtidige adgang i zonenovs § 9, stk. 9, til at overføre zonenovskompetencen til kommuner, når der er tilvejebragt en kommuneplan med retningslinier for det åbne land.

I overensstemmelse med kommissionens opfattelse fremsatte miljøministeren den 20. april 1983 lovforslag i folketinget, hvorefter kompetencen til at meddele zonenovstilladelse inden for et landsbyområde overgår til kommunalbestyrelsen, når området er afgrænset i en endeligt vedtaget kommuneplan. Efter lovforslaget skulle den hidtidige adgang for miljøministeren efter lovens § 9, stk. 9, til en videregående kompetenceoverførsel til kommunerne opretholdes. I forbindelse med lovforslagets behandling i folketinget blev der imidlertid fra medlemmer af folketingets miljøudvalg fremsat ændringsforslag om en ophævelse af § 9, stk. 9, og lovforslaget blev senere vedtaget med denne ændring, jfr. lov nr. 263 af 8. juni 1983.